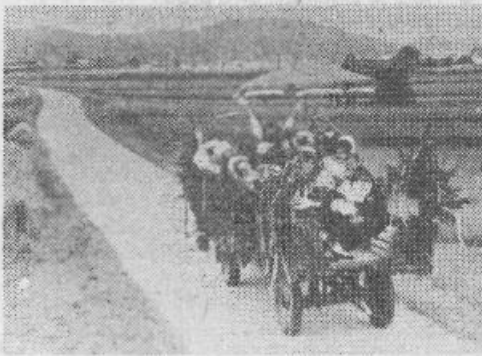
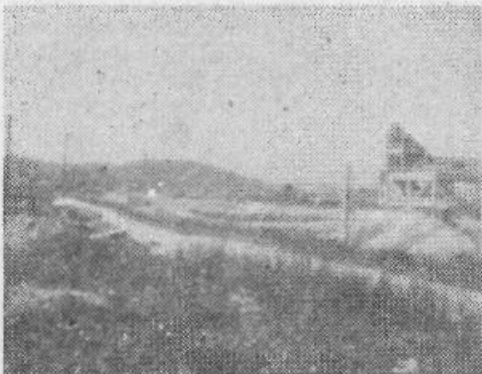

Idilika izginja

1

Nedelja je. Ena tistih nedelj pred mnogimi leti, ko so si ljudje še vzeli čas in za kako svečanost slovesno oblekli narodne noše. Skupina mladih deklet in fantov iz Stanežič se na naši sliki pravkar vrača z enega od praznovanj nazaj v rodno vas. Fotograf, ki je hotel ujeti njihovo veselo razpoloženje, se je povzpел na bližnji Gošarjev kozolec, da bi nam tako poleg prijetne družbe ohranil tudi pogled na nekdanjo kmečko idiliko. In imel je kaj videti, kajti polje, ki so ga s trudom obdelovali kmetje iz Stanežič, Guncelj in Dvora, je še bogato obrodilo: klasje zori ob poti, mali kozolček na desni nestrpnost pričakuje obilno žetev, bela cesta, popularno imenovana »srednja pot«, pa neokrnjena veselo vijuga med obdelanimi njivami.

Komaj petnajst let je minilo, pa se nam z istega mesta ponuja čisto drugačna podoba. Da bi se tudi mi povzpeli na Gošarjev kozolec in vam predočili širšo panoramo današnjega stanja, si še pomisliti ne upamo, kajti kozolec se je moral pred dvema letoma umakniti narasčajoči gramoznici. Tudi polje na desni strani kolesarske poti je ohranjeno le še na fotografijah. Na njegovem mestu že pet let zeva gramozna jama, ki se, skupaj z gradbeno masinerijo, iz dneva v dan bolj širi. Mostiček na kolesarski poti daje slutiti, da je pod njim speljana nova cesta. Res je tako, kajti tudi polje na levi, kjer že dobro desetletje stoji daljnovid, so

lani pričeli odkrivati. Tiste male krpice zelenja pa, ki so še ostale, že počasi prerašča plevel.

Ko se včasih z nastopov vračamo domov in se zazremo v žalostno okolico naše vasi, se nam nehote vzbuja cel kup vprašanj. Npr.: koliko mladih bi lahko ostalo na domačijah, če bi te njive ostale ter jim bogato obrodile, kot nekoč njihovim prednikom?... Koliko hrane bi lahko, zase in za trg, pridelali na tej zemlji prvovrstne kakovosti, bodisi v mirnem času, kot tudi v primeru gospodarske krize ali celo vojne?... Ali ne bi bilo s turističnega vidika bolje, da bi ta delček ljubljanskega predmestja, ki pomeni vrata v Ljubljano, ostal neokrnjen???

In še bi se lahko vpraševali, kot se je že marsikdo pred nami, a kaj, ko se nam vse bolj dozdeva, da bo tudi v našem primeru obveljala le znana Dylanova pesem, ki pravi: »Poslušaj me zdaj, prijatelj ti moj, odgovor v vetru našel boš.«

Andrej Mrak

septolete®

Obvestilo

Odbor društva upokojencev Zg. Šiška prireja za svoje člane brezplačen izlet z avtobusom »v neznanu« dne 18. maja 1983 za tiste člane, ki prejemajo nižjo pokojnino od 8.000. din.

Prijave sprejema odbor do 28. aprila.

Dne 8. junija prireja za svoje člane avtobusni izlet na Štajersko s plačilom stvarnih stroškov (cca 700 din) s kosilom. Za isto ceno bomo organizirali avtobusni izlet v dolino Kolpe konec septembra. Prijave sprejemamo vsak četrtek med uradnimi urami na sedežu odbora.

Odbor DU Zg. Šiška

Sreda

Ne vem, kako je z vami, jaz sem se imel ob prehodu na nov, evropski čas in na nov, jugo-evropski delovni čas, zelo prisrčno.

Največ težav smo imeli pri nas doma pravzaprav s premikanjem ure. Rekli so, da bo Jugoslavija uro uradno premaknila ob dveh zjutraj. Mi smo to zelo resno vzeli in ata se je odločil, da bo navil budilko za ob 2. uri, da bomo lepo po pravilih vstali, zaploskali ter premaknili naše kazalce.

Toda mami se je med tem zazdelo, da je to preveč komplicirana metoda in je uro premaknila kar po TV dnevniku. To je bil v bistvu zelo iznajdljiv ukrep. Smola je bila samo v tem (to se pri ukrepih nasploh rado dogaja), da atu tega premikanja ni omenila.

Budilka je torej zazvonila ob drugi uri zjutraj, tako kot smo se zmenili in midva z atom sva brž skočila pokonci. Nič hudega sluteg sva kazalce pomaknila za eno uro naprej — In potem so se nam začele kar po tekočem traku dogajati silno šaljive reči. Ker je mama uro premaknila že zvečer, sva midva vstala še eno uro bolj zgodaj, kot sva računala in potem premaknila še za eno uro naprej, tako da je naš čas celo prehitel evropskega in smo bili edini državljani v tem delu sveta, ki so imeli kar za dve uri poletnega časovnega profita.

Da se je teve dnevnik zvečer začel (po naši uri) napačno, nas ni motilo. Rekli smo, da so na televiziji pač pocarjali, ker se ne spoznajo na uro — potem smo šli pa tako in tako spat.

Zjutraj smo lepo vstali, se lepo oblekli in z atom sva krenila na avtobus, kot se spodobi. Ha, sva rekla, pa so govorili, da bo zaradi novega časa strašanska gužva. Nikakršne gneče ni bilo, vam rečem! Žive duše ni bilo na postaji. Pa avtobusa tudi ne. Pripeljal je šele čez eno uro...

Ata se je skoraj stebel z voznikom in ga trikrat ostro vprašal, ali pozna uro. Potem je še nekemu potniku rekel več grdih besed, nato pa prisilno umolknil, ko so mu trije zaspani državljani na nekoliko nevljuden način razložili, koliko je ura. Kazalce je premaknil takoj, modrica je izginila šele naslednji dan.

Tako smo pri nas doma doživeli premaknitev ure. Mislim, da je bilo naše doživetje eno najlepših in najbolj prisrčnih. Drugi niso imeli takšne sreče. Škoda.

Srečka